В старім саду серед нічної мли
Дві постаті непевнії пройшли.

В них зір погас, уста у них змарніли,
І ледве чутно голоси бриніли.

В старім саду, в зимову ніч сумну
Два привиди будили давнину.

— Ти згадуєш, як ми колись любились?
— Навіщо вам ті згадки знадобились?

— Чи бачиш ти й тепер мене вві сні?
Чи рвешся серцем ти до мене? — Ні.

— Як ми колись удвох жили щасливо,
Зливаючи серця й вуста! — Можливо.

— Де синь небес, де сяєво надій?
— Надії ті почезли в тьмі густій.

Отак ішли вони у ніч зимову,
І тільки місяць чув чудну розмову.